

וילא - סנוכה

מאן ציגט יצחק געלעבן

וילא דס: 32 - 10

האחד, שהאור הוא בתכלית התגברות שלו, והחושך בתכלית המיעוט, ומשם ואילך מתחיל האור להתמעט, והחושך להתגבר, וזהו בתמו"א, ויש גבול, שהאור והחושך הם שוים, ומכאן ואילך מתחיל האור להתמעט והחושך להתגבר, וזה בחודש תשרי¹¹, שאז האור והחושך שוים ומכאן ואילך החושך מוסיף ומתגבר על האור, ויש גבול, שהחושך גובר על האור לגמרי, וזהו בחודש טבת¹², ומכאן ואילך מתחיל האור להתגבר, ויש גבול, שהאור והחושך הם שוים, ואחר כך הולך האור ומוסיף, וזהו בחודש ניסן, שאז האור וחושך שוים¹³, ואחר כך מתגבר האור יותר עד חדש תמוז, וכן הוא חזור חלילה, והנה התחלת האור שיוצא מן החשיכה הוא בכ"ה כסליו, כי בריאת אור עולם בזמן שהוא שוה היום עם הלילה¹², וזה היה בכ"ה באלול, או בכ"ה באדר למאן דאמר (רי"ט י"א) בניסן נברא העולם¹², אם כן התחלת האור הוא בכ"ה בכסליו, שאז מתחיל האור להתגבר¹⁴, ולפיכך נעשה הנס בשמן, והיה האור בכ"ה (בכסליו), אף שלא היה שמן להדליק, והיה הנס כל שמונה, כאשר אותו זמן הוא מיוחד להתחלת האור¹⁵.

מאן ציגט יצחק געלעבן

פרשה לו א נמי כן נאמה תצוה הקדא הוא דקתיב (ויש"א י"ט) זית רצון יפה פרי תאר קרא הי שמך, וכי לא נקראו ישראל אלא בזית הזה בלבד וקלוא בקל מיני אילנות נאים ומשקבחים נקראו ישראל, בקפן ותאנה שנאמר (יהל"ט ט) קפן ממצרים תסיע.

בסיקון רבך 58

וכבלה העדה בליה למה נמשלה כנסת ישראל לכלה.

בסיקון רבך 58

ויאמר יחודכ כו"ס כבורא צ"כ הוילאוכ וחסרף עבור זכ שנלם שום גרמל ומינשה היא כרה לזונוים רק מעלמה היא הרכ ודנוקב לחאות לככ ררע. היא מללח והיא שלחכ אל חמיכ לאמר צבהנללות של למת ששק ענה השען צוכ שמקערנ על בני כאדם. שכמכ דנוקים בגודל חשוקב לחאות רעוה טי כאמת כו"ס כך שרק לאיש

כ"ה ויהי א במשלת חדשים ויגד ליהודה לאמר ונתה תמר בלתה וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאנה ותשרף: כ"ה הוא מוצאת והיא שלחה אליהמיה לאמר לאיש אשראלה לו אנכי הרה ותאמר הכרנא למי החתמת והפתילים והמטה האלה: כ"ה ויבר יהודה ויאמר צדקה מפני פייעלפן לאנתתיה לשלה בני ולא יספ עוד לדעתה:

סצ"כ חסן וילא בלשון סיבא ע"פ כ"ה

כב. רמזתי נושא הכר נח למי החוחמת, על נס סנוכה שמלאו סך מחוס מי עשה כי אם הי"ת, והפתילים, שלנשו גזורה יוסנן וזניו כמ"ש נמגילה"א מי שהלניש הפחילים בגדי יסע האלו כי אם הי"ת, והמטה שנט מלכות הכהנים, מי פעל כי אם ה' להורות כי נמחל להם ושנו כנים ידיים.

בסיקון רבך וילא דמ' זכ

ויהי כמשלש חדשים ויגד ליחודכ לאמר זנחכ תמר וגר. ככ איחא זכחזי כאר"י זיל שפיקר סוף גמר החימכ היא צחוככ. אם כן נוכל לומר שזכ מרומ צפסוקים אלו פד"י. ויכי כמשלש חדשים כיונו מריכ פד חנוככ שאז עיקר גמר החימכ. ע"כ צא כמקערנ על בני כאדם לפני כורא עלמים צ"כ שכור מרומ צחינכ יחודכ לומר זנחכ תמר כלתך כיונו כנסכ ישראל שדמחכ לתמר שכיח מנוכ צסם כלכ זנחכ וסרכ ממך וכלכ אחר זנחכ ולא די לב צוכ שכלכ אחר חאות לככ ררע אלכ שגס היא כרכ לאונים. כרכ היא צחינכ דציקות כיונו שמעלמכ היא דנוקב חמיד צחאותכ צלי שום גורס לזכ.

בסיקון רבך וילא דמ' זכ

וראוי היה זה שיהיה בכ"ה בכסליו, שאז האור יוצא. כי בכ"ה באלול נברא האור בעולם, כי העולם נברא באחד בתשרי¹¹, וכו נברא האדם, שנברא בששי (של) ימי בראשית¹¹, והאור שנברא ביום ראשון (נלש"ט א, ג) היה זה בכ"ה באלול, שנברא האור. ויש לאור די גבולים¹¹ הגבול

ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן

ע' פסוקים. אדנייה סימן.

ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן

נ"ב פסוקים. כ"ב סימן.

אנון אנון אנון אנון אנון

בפ' נצבים יש מ' פסוקים. ואמרת לפני התלמידים ביום כ"ה אלול כי הואיל ופרשה זו היא תמיד השבת לפני ר"ה לכן מתעורר בזה הענין של ארבעים יום של יצירת הולד כי בארבעים יום שבין ר"ח אלול לידה"כ בהם תלוי כל השנה אם זכ"ר הוא כלומר ברכ"ה (עיין בעה"ט ריש תזריע) או ח"ו ההיפך. ואח"כ הוא תפלת שוא. ולכן קודם ר"ה מעודר הפסוק אתם נצבים ועכשו היא יו"ד ימים האחרונים של יצירת הולד וקראו אל ד' בחזקה.

ומ"מ מי שלבו נוקפו שלא פעל כ"כ במ"ם יום אלו עדיין יש לו לתקן עד אחר שמיני עצרת שבו גמר החתימה למתרחלים ולאילו שפלטן הענין כאשר הארכתו במ"א ולכן להם יש נ"ב ימים מר"ח עד אחר שמ"ע. ולעולם קורין האזינו בשבת שהוא קודם הג הסוכות שכולל שמ"ע. ולכן בפ' האדנו יש נ"ב פסוקים. ויש למצוא ענין בכל פסוק שהוא מטון כנגד יומו.

ואם אחר שמיני עצרת עדיין מרגיש איש יהודי שלא גמר חתימתו כרצונו, כבר העידו תלמידי הבעש"ט הק' (הובא בס' בת עין פי רשב ד"ה ר"ה) שעדיין יש זמן עד זאת חנוכה. והם קכ"ב ימים מר"ח אלול עד זאת חנוכה (כשחשון הוא מלא). והנה שלשה הפרשיות שהם בתקופת השנה הם נצבים וילך האזינו. ופרשת ברכה איתא בספ"ק שאינה קר"י פרשה שאין קורין אותה בשבת ולכן איתא בזה"ק (ח"א קד:) שיש ג"ן פרשיות והגם שיש ה"ן פרשיות אמרו שאין פ' ברכה מן המנין.

והנה מספר הפסוקים שבשלשה פרשיות אלו של תקופת השנה הם קכ"ב בדיוק כמו הימים של גמר החתימה. והואיל ופרשת וילך מצטרפת להעיד שעד חנוכה יכולים להטיב החתימה נרמז באותה פרשה ענין חנוכה שכתוב הדר בה "כי לא תשכח מפני זרעו". ואכמ"ל.

ואחר שקראו קכ"ב פסוקים אלו אשר פסוק אחרון הוא כנגד זאת חנוכה והוא - כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא על דרך אין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם כי ראה באור הגנוח, מתחיל הפסוק אחריו חז"ת הברכה - היא זאת חנוכה, כי אחר שמיני עצרת שכבר נגמר הכל עדיין יש תקוה כי בזאת יכופר עון יעקב כאשר הגיד הרה"ק מוהר"ד מדינוב ז"ע כי זה מרמז על זאת חנוכה.

סיכום הענין: נצבים יש בו מ' פסוקים, כנגד מ' יום מר"ח אלול עד יוה"כ. האזינו יש בו נ"ב

אשר חלב לו חנוכי. ברכ פי שאנחנו עמו דבוקים רק בצורה עולמים צ"ב שהוא מקור החסד וגמטרי' חל"ב ל"ו ומה שאנחנו עושים לפעמים נגד רצון הצורה צ"ב הוא רק מחמת רוב ערדת הזמן וערדת הפרנסה ושאר מאורעות של בני האדם אבל באמת בפנימיות כלב דבוקים אנחנו בגודל חיבה ותשוקה רק לצורה עולמים צ"ב.

וחאמר עוד לצורה עולמים צ"ב ראייה אמתית לזה. כבר נא למי החממה מרמז על השמן של נרות חנוכה שכיב חסם צחותמו של כבן גדול והפחילוס מרמז על הפחילות של נר חנוכה. והמטה מרמז על הכלי של נר חנוכה כידוע כי חיבת המטעים עם הכולל גימטריא כל"ו. פי מהמלוח נר חנוכה שאנו מקיימים כמלות רצונך הקדוש. היא ראייה מפורשת שאנחנו הולכים רק אחר רצונך. ותשוקים ודבוקים רק צך ולא ח"ו וכו'. רק מה שאנחנו עושים לפעמים נגד רצונך הוא רק מחמת בג"ל.

ויאמר יכולה הוא בצורה צ"ב לזקק ממנו. כזיכור אני חייב צ"ב. היינו בצורה צ"ב מודה להם שכמה לזדקים: כי אני רואה שכחמה הוא שכמה דבוקים רק צ"ב. ומה שכמה עושים לפרקים נגד רצוני ח"ו. הוא רק מחמת כי על כן לא נתחיה לשלב צנו. ר"ל חייבת עליה מרמז על משיח לזקנו כמאמר בכחוב עד כי יבוא שליב היינו מחמת שזה זמן רב שלא נתחי ומפרחי אותם לרועב נאמן הוא משיח לזקנו שיבוא במהרה צימיו חמן כן וכו' רצון:

ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן

לא יסור שבת מיהודה ומחקה מ"ן רגליו עד פיי"בא שילה ו"ן יקתת עפ"ים:

ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן

קב"ב פסוקים. לעבדי"ו סימן.

ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן ס'אן

מ' פסוקים. לבב"ו סימן.

פסוקים, כנגד נ"ב יום מר"ח עד שמיע"צ (ועד בכלל). נצבים וילך האזינו יש בם קכ"ב פסוקים, כמנין הימים מר"ח אלול עד זאת חנוכה. וחתגי הרב ר' מרדכי זילבער שליט"א הוסיף שגם בפ' תבוא מרומז זה כי בפרשה זו יש קכ"ב פסוקים. והיא הקודמת לפני נצבים. ולכן הרמז של התעוררות יש בתחילה וגם בסוף.

קפ"ט ט"ז (14)

תשוב אנוש עדידקא ותאמר שובו בני אדם :

קפ"ט ט"ז (15)

וזכו צחי חנוכה לשון חינוך והתחלה היינו שתמיד יראה את עלמו שהוא רק צחי חינוך כדי להשחוקק לצחי יראה ואהבה בשלמות והבא לטבר מסייעין לו וזכו מזה להגותו צחוק עשרה צחי קדושה נקרא עשרה שאין דבר שנקדושה פחות מעשרה היינו שתמיד יראה את עלמו שהוא צחוק עשרה ולא בא לשלמות הקדושה וזכו צחי השראת השכינה כשיש לאדם צחי ענוה ושפלות ונדמה בעיניו שהוא רק צחי חינוך והתחלה אז משרה כבודיה שכינתו עליו כמא"כ אזי אשכון את דכא. ונוכל לרמז שלכך חנוכה הוא כ"ה כנסלו כ"ה גימ' דכ"ה כס"לו בגימטריא נמ"ך וזכו עד שתכלה רגל מן השוק צחי גסות הרוח מכונה בשם רגל כמא"כ אל חצואני רגל גאור וזכו עד שתכלה רגל היינו צחי גסות אפילו מן השוק היינו נגד יושבי קרנות אפילו נגדם יהיה צחי שפלות וענוה

קפ"ט ט"ז (16) חוכה לך - ק"ב : אמרו

ובספ"ק טובא שגמר החתימה טובה בחנוכה, ורמזו בזה 'חשב אנוש עד דכא' דכ"א בגימ' כ"ה רמזו לכ"ה כסלו יומן החנוכה, כי ימי החשובה נמשכים עד חנוכה, וימי החשובה שבתשרי כסתרימים בימי הסוכות שאז מתחילים ימי חשובה מאהבה.